

La Comédiathèque

PeTAK 13.

Jean-Pierre Martinez

Tekst ove drame može se besplatno preuzeti. Međutim, prava na izvođenje, koja predstavljaju pravičnu naknadu za autorov rad, zakonska su obaveza. Bez obzira na to da li ste amaterska ili profesionalna pozorišna grupa, morate zatražiti odobrenje za izvođenje drame i platiti odgovarajuću autorsku naknadu za produkciju. Za kontakt sa Jean-Pierreom Martinezom i podnošenje zahteva za odobrenje za izvođenje jednog od njegovih dela:
<https://jeanpierremartinez.net/en/contact-2/>

Petak 13.

Jean-Pierre Martinez

Prevod i adaptacija na srpski: autor

Marko i Kristina pozvali su na večeru bračni par prijatelja. Ali Natalija dolazi sama, slomljena. Upravo je saznala da se avion kojim se njen muž vraćao u Beograd srušio u Jadransko more. Dok zajedno s mogućom udovicom napeto čekaju vesti da saznaju da li je njen muž među preživelim, Marko i Kristina saznaju da su osvojili glavni dobitak na posebnom izvlačenju lota ovog petka 13. Od tog trenutka važi samo jedno pravilo: ne pokazuj veselje. Tokom ove burne večeri sledi niz neočekivanih obrata...

Ova uspešna komedija već je igrana na scenama širom sveta (*Pariz, Avinjon, Madrid, Njujork, Los Anđeles, Majami...*).

LIKOVİ

Marko

Kristina

Natalija

Ova verzija je namenjena jednom muškarcu i dvema ženama.

© La Comédiathèque

Dnevna soba u pomodnom beogradskom stanu. Avangardna slika naslonjena je na pod uz zadnji zid. Ostale stvari su već u kutijama. U jednom uglu stoji okićena novogodišnja jelka. Na sceni nema nikoga. Zazvoni telefon i čuje se poruka na telefonskoj sekretarici:

Marko (*glas van scene*) – Dobar dan! Dobili ste Marka i Kristinu. Trenutno smo zadržani u Odeljenju za borbu protiv privrednog kriminala zbog utaje poreza, ali možete da ostavite poruku posle zvučnog signala. Pozvaćemo vas čim nas puste iz pritvora. Izvolite, govorite...

Zvučni signal, zatim poruka:

Petar (*glas van scene*) – Ćao, Petar je. Kako ste? Kakav sam ja idiot, ne možete ni da mi odgovorite... Uglavnom, za večeras i dalje važi, samo...

Ulazi Marko, s kesom iz Lidla u jednoj ruci i hlebom pod miškom. Pošto su mu ruke pune, ne javlja se, nego samo sluša nastavak poruke.

Petar (*glas van scene*) – ... stići ćemo tek oko pola devet. Avion mi sleće u Beograd. Dok pokupim stvari, odem kući da ostavim kofer pa krenem kolima sa Natalijom... A da, hvala za kofer. Usput ću vam ga vratiti. Dobro, vidimo se! I nemojte se previše truditi, molim vas. To je samo večera među prijateljima...

Marko odnese kese u kuhinju i vrati se s kartonskim pakovanjem jeftinog stonog vina. Skine kaput i iz ormara izvadi dekanter. Otvori pakovanje, stavi levak na grlo dekantera i napuni ga. Ulazi Kristina.

Kristina – Ćao! Kako si?

Marko – Petar je zvao, malo će kasniti.

Kristina – Još bolje, ni mi baš nismo spremni...

Skida kaput.

Kristina – Smrzavamo se, zar ne? Ovde je hladnije nego napolju...

Marko – Isključio sam grejanje. Trebalo bi da štedimo, zar ne?

Kristina konačno primeti šta radi.

Kristina (*iznenađeno*) – Šta to radiš?

Marko – Pa vidiš, presipam vino u dekanter. Vino mora malo da diše pre nego što ga popiješ. Navodno je tako bolje.

Kristina – Možda baš i nije trebalo da ulažemo u vrhunsko godište... Ako već moramo da biramo, radije bih štedela na vinu nego na grejanju.

Marko – To je stono vino. Ne pitaj me iz koje zemlje. Iz Evropske unije sigurno nije. Sto četrdeset devet dinara po litru u Lidlu. Novogodišnja akcija...

Kristina – Pa zašto ga onda presipaš u dekanter?

Marko (*ironično*) – Tako mi je preporučio somelijer iz Lidla. Da ovaj dragoceni nektar razvije sve nijanse crvenog voća i vanile. Uz jedva primetan ukus grožđa u završnici... (*ponovo ozbiljno*) Šta misliš? Da li bi radije da stavimo pakovanje pravo na sto?

Kristina – Aha, dobro...

Marko – A neće mu škoditi ni malo vazduha. To ti je kao voda iz slavine. Bolje da malo odstoji pre nego što je popiješ. Da otrovni gasovi ispare, a teški metali se slegnu na dno...

Kristina – Jesi obavio kupovinu?

Marko – Uzeo sam u Lidlu smrznutu pitu sa artičokama. Samo treba da se odmrzne.

Kristina – Pitu sa artičokama?

Marko – I ona je bila na akciji... Uz salatu...

Kristina – Dobro, ja ću pripremiti aperitiv.

Kristina počne da vadi čaše.

Kristina – Jesi bio u NSZ-u?

Marko – Jesam...

Kristina – I?

Marko – Ponudili su mi praksu...

Kristina – Praksu...?

Marko – Na restauraciji.

Kristina – Super... Pa to si hteo, zar ne?

Marko – Restauraciji slika...

Kristina – Slika? Ali završio si ugostiteljsku školu!

Marko – NSZ, znaš... Valjda su pobrkali restoran i restauraciju.

Kristina – Ali rekao si im da si glavni kuvar. Šta su ti odgovorili?

Marko – Kažu da danas čovek mora da bude svestran...

Kristina – Neverovatno. Pre nego što si dobio otkaz, vodio si celu ekipu kuvara u hotelu. Šta ćeš, zaboga, voditi u radionici za restauraciju slika?

Marko – Slike... Ali ne brini, kod kuće ću i dalje biti tvoj šef kuhinje.

Kristina – Budalo. I jesi li otišao?

Marko (*okrećući se prema slici*) – Usput sam dao da nam procene ovu sliku...

Kristina – Aha... Ono čudo koje si pre deset godina masno platio svom prijatelju sa Fakulteta likovnih umetnosti...

Marko – Bilo je to odmah posle njegovog prvog pokušaja samoubistva... Hteo sam da mu pomognem. A mislio sam i da joj vrednost može samo da raste...

Kristina – Kad bi nam barem pomogla da platimo grejanje... I na koliko je procenio to remek-delo, taj tvoj restaurator?

Marko – Dobrih stotinak evra...

Kristina – Platilo si ga hiljadu petsto!

Marko – Da, ali jesi videla koliko je Van Goghu skočila cena odmah posle smrti?

Kristina – Ostaje nam samo da se nadamo da će tvoj slikarski genije uspeti u samoubistvu pre nego što se mi smrznemo do smrti... Ne možemo čak ni da se nadamo da će ram dobiti na vrednosti, jer ga nema.

Marko – Eto ti problema s modernim slikarstvom...

Kristina – Nadam se barem da će nam Petar vratiti onih hiljadu evra koje si mu tako velikodušno pozajmio. Mogli bismo time da platimo magacin dok čekamo socijalni stan koji nam je obećao tvoj prijatelj iz opštine... Jesi li mu uopšte spomenuo novac?

Marko – Kome?

Kristina – Petru! Naših hiljadu evra!

Marko – Ne znam da li je baš sad pravi trenutak... Ni njemu nije lako, znaš. Njegova firma ga je prebacila u pozivni centar u Podgorici. Zamisli! Bio je direktor ljudskih resursa u beogradskom sedištu... A Natalija radi kao učiteljica na pola radnog vremena...

Kristina – A ja na poslu odradim tri puta po pola radnog vremena! I opet nemamo dovoljno ni za račune!

Marko – Dobro, spomenuću mu večeras...

Zazvoni telefon.

Kristina – Ah, to su sigurno oni... *(javlja se)* Halo...? Da, ćao, Natalija, kako si? Aha... Ne, ne, nema problema, Natalija... Dobro, čekamo te... Vidimo se odmah... *(prekine vezu)* Bila je Natalija...

Marko – Da, ne znam zašto, ali čim si se javila i rekla: „Ćao, Natalija“, odmah sam posumnjao da je ona...

Kristina – Petrov avion kasni, pa ona dolazi sama autom...

Marko – A on?

Kristina – Ostavila mu je poruku da dođe pravo ovamo čim stigne. Izgleda da ćemo početi sa aperitivom bez njega...

Marko – Kakva ideja, ići avionom iz Podgorice...

Kristina – Da... Ali danas su ti low-cost letovi takvi da je povratna karta Podgorica–Beograd jeftinija od taksija do aerodroma...

Marko joj priđe i zagrli je.

Marko – Hajde, izvući ćemo se.

Kristina – Naravno... Dok god smo zajedno, ništa stvarno strašno ne može da nam se dogodi, zar ne?

Marko – Radije ću s tobom piti ovo stono vino nego Veuve Clicquot s bilo kim drugim.

Kristina – Sreća će se okrenuti, osećam. Nova godina je pred vratima. A danas je i petak 13., zar ne?

Marko – Možda dobijemo na lotu.

Kristina – Ne igramo loto...

Marko – Kupio sam listić na kiosku kad smo išli tvojoj mami u Mladenovac... Odigrao sam svoj evidencioni broj sa NSZ-a.

Kristina – Odmah mi je lakše...

Poljube se.

Marko – A Natalija? Je l' već krenula?

Kristina – Već se četvrt sata vrti po ulici i traži mesto za parkiranje...

Marko – Ah... U ovom kvartu, u ovo doba...

Kristina – Da imaju Smart kao mi, umesto onog ogromnog Mercedesovog terenca, lakše bi se parkirala...

Marko – Imaju dvoje dece. Smart ima samo dva sedišta.

Kristina – Mogli bi da se zadovolje Twingom! Mislila sam da imaju finansijskih problema...

Marko – Pre bi trebalo da nauči da se paralelno parkira...

Kristina počne da vadi boce. Zazvoni zvono na vratima.

Kristina – Vidiš da si zloban... Ipak je uspela da se parkira... Hoćeš da otvoriš?

Marko ode da otvori.

Marko – Čao, Natalija! Šta ti je, sva si bela? Kao da si videla mrtvaca...

Natalija ulazi s Markom. U ruci drži bocu šampanjca i zaista izgleda potpuno slomljeno.

Natalija (kroz suze) – Da barem nisi tako dobro pogodio...

Kristina joj zabrinuto priđe.

Kristina – Natalija, šta se dogodilo?

Natalija – Upravo sam htela da ugasm radio u autu i izađem. Bile su vesti. Petrov avion se srušio u more...

Marko – U more?

Kristina – Jesi sigurna da je to njegov avion?

Marko – Dolazio je iz Podgorice...

Natalija – Bio je to low-cost let, sa presedanjem u Rimu i Beču. Rekli su broj leta i naziv kompanije. Nema sumnje. Avion je nestao iznad Jadrana...

Natalija brizne u plač. Marko i Kristina razmene bespomoćan pogled.

Kristina – Slušaj, možda će ga pronaći...

Marko – Jadran nije baš tako velik...

Kristina – Možda je pilot uspeo da spusti avion na more...

Marko – Između dva trajekta...

Kristina – Događalo se...

Marko – Ne baš često, ali događalo se...

Natalija – Mislite...?

Kristina – Šta su rekli na radiju? Jesu rekli da nema preživelih?

Natalija – Još ne znaju...

Kristina – Eto vidiš!

Marko – A avion je ipak najbezbednije prevozno sredstvo na svetu! Po statistici, kad sedneš u avion, šansa da pogineš je jedan prema milion. Otprilike kao da dobiješ na lotu, pa vidiš...

Kristina ga pogleda zgroženo.

Natalija (*slomljeno*) – I baš je to moralo da zadesi Petra... Rekla sam mu da ne putuje avionom u petak 13.

Marko – Dobro, ipak je samo Jadran... Naći će barem crne kutije...

Natalija ponovo zaplače.

Natalija – Bože, šta ću ja bez njega? Sa dvoje dece i kreditom za kuću...

Marko i Kristina razmene bespomoćan pogled, ne znajući šta bi.

Natalija (*patetično*) – A još vam dugujemo onih hiljadu evra...

Kristina – Ma šta pričaš? Sad to uopšte nije važno!

Natalija pruži Marku bocu šampanjca.

Natalija – Donela sam vam bocu šampanjca, da vam zahvalim. Da sam znala...

Marko – Veuve Clicquot... Nisi baš štedela na nama...

Natalija – Ovo je noćna mora... Recite mi da nije istina!

Marko – Nije valjda neka šala?

Kristina ga prostreli pogledom.

Kristina – Hajde, dođi, sedni. Uključićemo televizor da čujemo ima li vesti, dobro?

Kristina uključi televizor. Upravo su reklame.

Spiker (*glas van scene*) – Znete li razliku između ova dva kovčega? U ceni! Pogrebno preduzeće Večni mir – jer je život već dovoljno skup... (*Kristina promeni program.*) Lavovi, danas vam baš nije srećan dan...

Natalija – Ja sam Lav...

Spiker (*glas van scene*) – Izbegavajte putovanja...

Kristina – Ali nisi ti bila u avionu...

Spiker (*glas van scene*) – A ako baš morate da putujete, radije izaberite voz nego avion...

Natalija – I Petar je Lav...

Kristina – Bolje da pustimo radio...

Spiker (*glas van scene*) – ... šezdeset miliona evra. Toliko će osvojiti dobitnik posebnog džekpota na lotu ovog petka 13. Izvlačenje za trenutak... (*Kristina promeni stanicu.*) Još nema vesti o letu 32B kompanije Adriatic Discount Airways, koji je poleteo iz Podgorice za Beograd preko Rima i Beča...

Natalija – Vidite, to je njegov let...

Spiker (*glas van scene*) – Pilot je navodno poslao signal za pomoć neposredno pre nego što je avion nestao sa radara. Naravno, obavestićemo vas čim stignu preciznije informacije...

Kristina ugasi radio.

Kristina – Moramo da čekamo... Trenutno ništa drugo ne možemo... Natočiću ti nešto, biće ti malo lakše.

Marko – Nećemo valjda da otvaramo šampanjac...

Natalija (*primetivši dekanter*) – Popiću čašu vina. Kad je već otvoreno...

Kristina – Jesi sigurna da ne želiš nešto drugo?

Natalija – Ovo će biti sasvim u redu, stvarno...

Marko natoči čašu i pruži je Nataliji. Ona je iskapi odjednom, dok je njih dvoje pomalo zabrinuto posmatraju.

Natalija (*Marku*) – Vidiš, posle ovoga što mi se događa, više nemam volje ni za šta... Čak ni vrhunsko vino više ne mogu da cenim...

Marko – Da...

Natalija – Bože, moja mama!

Kristina – I ona je bila u avionu?

Natalija – Deca su kod nje. Ako gledaju televiziju...

Natalija užurbano bira broj na mobilnom.

Natalija – Halo, mama? Da, znam, čula sam... Deca valjda nisu pred televizorom? Spavaju? (*uzdah olakšanja*) Ne, stvarno ne želim sad o tome da razgovaram... Pozvaću te kasnije, dobro? Slušaj, sačuvaj saučešće za kasnije... Još nije mrtav, zar ne? Da, verovatno jeste, ali još nismo sigurni, pa ako možeš... Ionako ga nikad nisi podnosila... Koliko si mi puta rekla da on nije muškarac za mene... Da sam mogla da nađem boljeg... Ma, dođavola!

Natalija besno prekine poziv. Marko i Kristina gledaju je pomalo neprijatno i saosećajno.

Natalija – Nikad nije mogla da podnese Petra... Sigurna sam da je duboko u sebi zadovoljna...

Kristina – Nemoj tako...

Natalija – Na dan našeg venčanja izgovorila se da mi je otac bolestan samo da ne dođe na ceremoniju...

Marko – Ali otac ti je stvarno bio bolestan, zar ne? Umro je nekoliko meseci kasnije...

Natalija – Da, baš na dan kad se rodio Maksim... Namerno, da mi zagorča život...

Kristina – Hoćeš da ti donesem nešto za smirenje?

Natalija – Izvinite što vas gnjavim sa ovim... Neću vam pokvariti večer. (*ustaje*) Bolje da odem...

Kristina – Natalija, molim te! Prijatelji smo, zar ne? Čemu prijatelji služe ako se na njih ne možeš osloniti u ovakvom trenutku?

Natalija (*ponovo sedne*) – Znala sam da mogu da računam na vas... I iskreno, baš mi se ne ide kući samoj, pred novogodišnju jelku, da sedim uz radio i čekam presudu...

Marko – Možda bi trebalo da proverimo ima li novih vesti...

Natalija – Ne znam da li uopšte želim da znam... (*pauza*) Hajde, uključi...

Kristina – Dobro.

Kristina ponovo uključi radio.

Spiker (*glas van scene*) – ... Avioni koji nadleću područje uočili su veliku mrlju goriva na površini mora. Još se ne zna da li potiče iz aviona kompanije Adriatic Discount Airways koji se, podsećamo, pre manje od sat vremena srušio u Jadran. Čekamo uključenje našeg reportera iz jednog od spasilačkih helikoptera... A sada, bez ikakvog prelaza, rezultati lota...

Natalija – Mrlja kerozina... To znači da se avion stvarno srušio... Kako bi iko mogao da preživi?

Marko i Kristina ne znaju šta bi rekli da je uteše.

Spiker (*glas van scene*) – ... Dobitna kombinacija glasi: 1, 5, 2, 7, 9, 6, a dopunski broj je 10...

Marko se ukoči.

Kristina – Ako je pilot uspeo da spusti avion na more, možda su neki putnici izašli pre nego što je potonuo...

Spiker (*glas van scene*) – Srećni dobitnik osvojiće lepih šezdeset miliona evra. Dovoljno da na budućnost gleda sasvim...

Kristina ugasi radio.

Marko – To je...

Natalija – Šta?

Marko – Ne, ništa...

Kristina – Već si letela avionom. Seti se šta stjuardese govore pre poletanja. Maske za kiseonik koje automatski padaju, prsluci za spasavanje ispod sedišta, izlazi za slučaj opasnosti na oba kraja aviona, tobogani za evakuaciju, sve to... Postoje procedure za opasne situacije. Sve je predviđeno...

Marko što diskretnije izvadi iz džepa karticu NSZ-a i pogleda je.

Natalija – Stjuardese... Možeš misliti. Petar njih gleda, to sigurno... Ali da li sluša šta govore... Znaš kakvi su muškarci...

Marko – U jebote!

Natalija – Evo, Marko, na primer. Znaš li ti šta one govore?

Marko je zatečen.

Marko – Šta? Ko?

Natalija (*Kristini*) – Vidiš... Šta sam ti rekla...

Kristina (*Marku*) – Stjuardesa, šta kaže pre poletanja? U slučaju... pada pritiska u kabini.

Marko (*puca po šavovima*) – Pa... padobrani ispod sedišta, disalica koja padne sa plafona, peraja u pregradi za rukavice, sve to?

Kristina ga prekorno pogleda.

Kristina (*Nataliji*) – I niko te nije pozvao?

Natalija – Petar je sigurno već na dnu Jadrana. Kako bi me pozvao?

Potpuno odsutan duhom, Marko ponovo uključi televizor.

Spiker (*glas van scene*) – Podsećamo, dobitna kombinacija posebnog izvlačenja za petak 13. glasi 1, 5, 2, 7, 9, 6. Dopunski broj 10. Dobitak iznosi šezdeset miliona evra...

Marko ponovo pogleda svoju karticu NSZ-a.

Marko – U jebote...

Kristina ugasi televizor.

Kristina – Ne, mislila sam... Sigurno postoji tim za psihološku pomoć... U ovakvim slučajevima uvek organizuju tim za psihološku pomoć. Da obaveste porodicu... pruže podršku... i sve to...

Marko (*Kristini*) – Mogu li ti nešto reći?

Kristina – Šta?

Marko – Nasamo...

Natalijin mobilni zazvoni.

Kristina – Vidiš, to su sigurno oni...

Natalija – Nisam sigurna da želim da znam...

Telefon i dalje zvoní.

Kristina – Hoćeš da se ja javim umesto tebe?

Natalija – Da, molim te...

Kristina se javi.

Kristina – Halo... Da... Ne... Aha, dobro... Stvarno? Ne, ne... Da, da, naravno da smo jako srećni. Dobro, hvala...

Kristina spusti telefon.

Natalija – I?

Kristina (*kao u transu*) – Bio je tvoj ginekolog... Zbog nalaza krvi...

Natalija – I šta?

Kristina – Pa... stvarno si trudna...

Natalija (*slomljeno*) – O, Bože...

Kristina – Hoćeš još jednu čašu vina?

Natalija – Da, hvala...

Kristina ponovo napuni Natalijinu čašu.

Marko (*Kristini*) – Ovaj... Moram ti nešto reći. Odmah...

Kristina (*Marku*) – Misliš da je baš sad trenutak?

Marko – Jako je važno, veruj mi...

Natalijin pogled padne na sliku.

Natalija – Ova slika je stvarno čudna, zar ne mislite?

Kristina – Ovaj... Jeste, malo...

Kristina joj pruži čašu.

Natalija – Tip koji je ovo naslikao morao je biti strašno depresivan. (*Marku*) Tvoj prijatelj?

Marko – Da, ovaj... Mislim da je Mađar.

Natalija – Aha, vidi se. (*Marku*) Da li se ubio?

Kristina – Nažalost, još nije...

Natalija iskapi čašu.

Natalija (*Kristini*) – Daj mi natoči još jednu...

Kristina – Možda ipak ne bi trebalo toliko da piješ. U tvom stanju...

Marko (*ne znajući šta bi rekao*) – Dakle, očekuješ prinovu?

Kristina ga prostreli pogledom.

Marko (*Kristini*) – Stvarno moram da razgovaram sa tobom...

Natalija – U pravu si, vrti mi se. Izaći ću malo na balkon da udahnem vazduha.

Kristina – Hoćeš da pođem sa tobom?

Natalija – Hvala. Treba mi malo samoće...

Kristina – Dobro.

Natalija izađe na balkon. Marko nestrpljivo čeka da nestane.

Marko – Nikad nećeš pogoditi šta nam se dogodilo!

Kristina (*odsutno*) – Trudna... Možeš li da veruješ?

Marko – Ti si trudna? Pa to je divno! Vidiš, pre petnaest minuta doživeo bih to kao prirodnu katastrofu. Ali sad mi sve izgleda divno. Znaš zašto?

Kristina – Ali nisam ja trudna!

Marko – Nisi?

Kristina – Stvarno je istina da muškarci ništa ne slušaju kad im se govori...

Marko – Pa ko je trudan?

Kristina – Natalija! Možeš li da zamisliš? Istog dana sazna da joj je muž nestao u avionskoj nesreći i da nosi njegovo dete...

Marko – Kako znaš da je njegovo?

Kristina (*zapanjeno*) – Ne znam... Ženska intuicija? Prvo dvoje je njegovo, a Petar joj je muž, pa mi je njegovo ime prvo palo na pamet. Glupo, jel' da?

Marko – Dobro, ali sad nije to bitno... Znaš šta?

Kristina – Šta?

Marko – Dobili smo!

Kristina (*pogledavši prema balkonu*) – O, Bože!

Marko – Šok, ha?

Kristina – Natalija! Prebacuje nogu preko ograde!

Marko se okrene i ugleda prizor.

Marko – U jebote! Hoće li nas još dugo gnjaviti? Neka skoči pa da završimo s tim. Ionako smo na prvom spratu. Ne bi se ni ozbiljno povredila...

Ne slušajući ga, Kristina priđe prozoru.

Kristina – Molim te, Natalija! Nemoj! Misli na decu! Praznici su pred vratima, zaboga...

Natalija – Obećaj mi da ćeš se brinuti o njima ako skočim. Nećeš dozvoliti da ih smeste u dom, je l' tako?

Kristina – Da, obećavam...

Marko – Još nam je samo to trebalo...

Kristina – Mislim, ne! Nemoj skočiti! (*Marku*) Reci i ti nešto!

Marko – Deca imaju tvoju majku, zar ne?

Natalija – Radije bih da završe u domu.

Kristina – Možda bi trebalo da zovemo vatrogasce...

Marko – Nema požara. Ja ću je skinuti odande...

Natalija – Ne prilazite ili ću skočiti.

Kristina – Šta ćemo?

Marko – Čekaj, odmah se vraćam...

Kristina – Ne ostavljaj me samu!

Marko nestane u hodniku.

Natalija (*patetično*) – I ja ću se srušiti dole. Kao avion bez krila. Otići ću svom Petru...

Kristina – Misliš da bi on to stvarno želeo? Sigurno bi radije da ostaneš živa i brineš se o vašoj deci. A zamisli da uopšte nije mrtav. Pozvoni na vrata, a ti spljoštena ležiš ispod balkona.

Ne zazvoni zvono na vratima, nego Natalijin mobilni.

Kristina – Vidiš? Možda je on... Hajde, javi se...

Natalija (*oklevajući*) – Da...?

Kristina (*prema mestu gde je Marko nestao*) – Samo da nije opet njen ginekolog. Da joj kaže kako su ipak blizanci...

Natalija – Da, slušam... Sigurni ste? Dobro. Ne, ne brinite. U redu, hvala, ostaću uz telefon...

Kristina – Šta se događa?

Natalija – Oni su... Tim za psihološku pomoć...

Kristina – I?

Natalija – Pronašli su preživjele... Petar bi mogao da bude među njima...

Kristina – Pa to je sjajno! Vidiš? Zamisli da si u očaju stvarno skočila...

Marko se vrati.

Marko – Da, barem bi uganula članak...

Kristina – Hajde, sidi odatle... (*Marku*) Upravo ju je pozvao krizni tim. Pronašli su preživjele...

Marko – Znam...

Kristina – Čuo si?

Marko – Ja sam je pozvao.

Kristina – Šta?

Marko – Morao sam je nekako skinuti s ograde...

Natalija se vrati u sobu.

Natalija – U pravu si... Moram da verujem. Osećam da je Petar još živ. Znam to...

Kristina prostreli Marka pogledom.

Kristina – Nemoj se ipak prerano zanositi... A kako oni znaju da bi Petar mogao biti među preživjelima?

Natalija – Locirali su nekog tipa koji se drži za kofer i urla: „Natalija! Natalija!“

Kristina ponovo prostreli Marka pogledom.

Natalija – Kako oni znaju da se zovem Natalija?

Kristina – Da, i ja se pitam...

Marko – Dobro, zatvaram prozor. I više je ne puštaj blizu balkona, može?

Kristina – A šta ćemo joj reći ako pozove pravi krizni tim?

Marko – Sigurno je u avionu bilo više putnika čije se žene zovu Natalija. Da i ne pominjemo ljubavnice...

Natalija – Potpuno sam zaboravila da uzmem njihov broj... Htela sam da pitam da li mogu da dođem tamo i pomognem u potrazi. Pozvaću poslednji birani broj...

Kristina (odlučno) – Da sam na tvom mestu, ne bih...

Natalija je iznenađeno pogleda.

Kristina – Sigurno su zatrpani pozivima. Čim budu imali konkretnije informacije, pozvaće te...

Marko – Stvarno moram da razgovaram sa tobom.

Kristina – Hajde...

Marko – Nasamo...

Kristina – Ne možemo je ostaviti samu. Zamisli da policija nazove i javi joj da je Petar mrtav, pa opet krene preko ograde?

Marko – Onda idemo na balkon!

Kristina – Razočaravaš me, Marko... Stvarno me razočaravaš. Mislila sam da ti prijatelji znače više. Govorimo o Petru! Tvom prijatelju iz srednje škole! I o Nataliji, mojoj najboljoj prijateljici! Bili su nam kumovi na venčanju. Valjda možemo da žrtvujemo jedno veče i budemo uz nju u ovakvoj nesreći!

Marko – Dobili smo na lotu.

Kristina – Koliko?

Marko – Šezdeset miliona.

Natalija – Zapravo bih ipak popila još jednu čašu vina. Posle svih ovih šokova...

Kristina (odlučno) – Pa sad znaš gde je dekanter, zar ne? Ili hoćeš da ti donesemo pakovanje i slamku?

Natalija je povređena.

Natalija – Dobro, mislim da ću vas ostaviti... Dosta sam vas gnjavila.

Kristina se sabere.

Kristina – Oprosti. Nisam to uopšte tako mislila. (*ponovo joj natoči vino*) Svi smo malo na ivici živaca, zar ne? Moraš i nešto da pojedeš, inače će ti pozliti... (*Marku, tiho, dok Natalija prazni čašu*) Mislim da je pravi trenutak da joj uvališ onu pitu sa artičokama...

Marko nakratko ode prema kuhinji.

Kristina – I mi smo bili jako bliski s njim. Naravno da nas je Petrova smrt potpuno potresla. Hoću da kažem, mogućnost da je poginuo... Ali čovek ipak mora da zna da okrene novi list, zar ne? Živi se samo jednom.

Marko se vrati s komadom pite i pruži ga Kristini.

Kristina (*pružajući komad Nataliji*) – Treba umeti da uživaš u lepim stvarima u životu...

Natalija zagriže pitu.

Natalija – Nije loše... Šta je to?

Kristina (*licemerno*) – Marko je kuvao. Od čega je ono, Marko...?

Natalija (*punih usta*) – Samo da nisu artičoke. To je jedino na šta sam alergična. Više se i ne sećam kakvog su ukusa. Jedini put kad sam ih jela bilo je kod bake u Herceg Novom. Završila sam u Hitnoj...

Njih dvoje razmene zgrožen pogled.

Natalija – Prednost artičoka je što ne možeš da ih pojedeš a da to ne primetiš...

Kristina joj istrgne komad pite iz ruke.

Kristina – Dobro, možda bi radije odmah na desert...?

Natalija izgleda kao da joj nije dobro.

Natalija – Mislim da ću povratiti... Inače mi hrana dobro legne. Pogotovo ovako nešto fino... Valjda je od stresa...

Ode prema kupatilu. Čim Natalija nestane, Kristina više ne može da krije uzbuđenje.

Kristina – Jesi siguran?

Marko (*pokazujući karticu*) – Moj broj sa NSZ-a! Izvučen je! Upravo su ga objavili na radiju! Nisi čula? Šezdeset miliona, shvataš? Za to možemo da kupimo Airbus! Dobro, možda polovan. Ali očuvan...

Kristina – Ovo je potpuno ludo!

Marko natoči dve čaše vina i jednu pruži Kristini da nazdrave.

Marko – Evo, probaj poslednji put ovo vino iz Lidla, da dobro zapamtiš kakvog je ukusa. Jer ga dugo nećeš ponovo piti...

Nazdrave.

Kristina – Neverovatno... Nije valjda neka šala?

Marko – I meni je teško da poverujem. Ali tri puta sam proverio broj. Kunem ti se, mi smo! Dobili smo! Posebni džekpot za petak 13.!

Natalija se vrati.

Kristina – Nikad nećeš pogoditi šta smo upravo saznali!

Natalija – Opet su zvali? On je? Živ je?

Marko (*nelagodno*) – Ovaj, ne... Još nisu sigurni...

Kristina – Ali videli su kofer koji veoma liči na njegov. Vuittonov kofer. Pluta na površini...

Natalija – Pa šta je onda dobra vest?

Kristina – Pa... to... (*histerično*) Moći ćemo da vratimo kofer!

Marko pokušava gestom da je smiri.

Marko – Oprosti joj... Živci...

Natalija – U pravu ste. Ovo čekanje je nepodnošljivo... Čak i ako je još živ, samo kad pomislim na Petra samog, kako se usred zime drži za kofer negde na Jadranu... Dok smo mi ovde mirno na toplom... Krv mi se ledi u žilama. Zapravo ni kod vas nije baš toplo, zar ne? Ili je samo meni...

Marko (*značajno*) – Sad možemo opet da uključimo grejanje, zar ne, Kristina? Idem da ga pojačam do kraja...

Ode da uključi grejanje.

Natalija – Koliko čovek uopšte može da izdrži u ledenom Jadranu u decembru?

Kristina – Zavisi... Petar je bio zimogrozan, zar ne?

Natalija – O, Bože...

Marko se vrati.

Marko – Podesio sam termostat na dvadeset pet... (*namigne Kristini*) Ako iznenada budemo morali da otputujemo u tropske krajeve, da izbegnemo temperaturni šok...

Natalija – Idete na odmor...?

Marko – Ne, ovaj... Zašto ne?

Natalija – Na vašem mestu izbegavala bih avion...

Kristina – Da, možda je pametnije. Nesreća nikad ne dolazi sama... A ni dobar spa vikend u Vrnjačkoj Banji ne zvuči loše. Da u novi život krenemo odmorni...

Natalija – I treba da uživate... Vidite kako malo treba da se sudbina okrene? Mirno večeraš sa prijateljima u petak uveče, a onda bez upozorenja postaneš udovica...

Kristina – Da... Ili multimilijunaši!

Natalija – Naravno da nismo mogli sebi da priuštimo životno osiguranje... Čudno, baš je o tome govorio poslednjih dana. Da barem možemo deci da platimo školovanje ako mu se nešto dogodi... Kao da je nešto osećao... Neku lošu slutnju...

Marko – Da. A nama, mogu ti reći, ovo ni u ludilu nije palo na pamet. Samo ti se odjednom sruči na glavu...

Kristina (*Nataliji*) – Hajde, najgore ipak ne mora da se dogodi...

Marko – Šok je to... I s tim se treba nositi...

Natalija – Imate li vi jedno?

Kristina – Jedno šta?

Natalija – Životno osiguranje! Mislim, osiguranje za slučaj smrti...

Marko – Imamo nešto bolje, veruj mi.

Natalija – Kunem ti se, ako se izvuče, posle ovoga ću potpuno drugačije gledati na život...

Kristina – I mi, veruj mi.

Natalija – Sva ta mala odricanja koja sebi svakog dana namećemo, uvereni da ćemo uživati kasnije... Ma daj. Bolje živeti od danas do sutra... Ne misliti na budućnost...

Marko – U pravu si. Ja sutra prestajem da radim.

Natalija – Mislila sam da si nezaposlen...

Marko – Pa prestajem da tražim posao.

Natalija – Dobro, ali od nečega mora da se živi. I nešto treba ostaviti sa strane. Jer s penzijama koje ćemo jednog dana imati... O, Bože... Petar bar neće mnogo koštati penzioni sistem...

Kristina – Nemoj tako...

Natalija – Kako ću ja sama s dvoje male dece...

Kristina – Mi smo tu... Zar ne, Marko? Ako hoćeš, možemo jedno dete da uzmemo kod sebe, da ti bude lakše!

Marko (*bez naročitog oduševljenja*) – Da, ovaj...

Natalija – Lepo od vas, ali... Već vam dugujemo hiljadu evra...

Kristina – Znaš šta? Poklanjamo vam tih hiljadu evra. Nije da će nam sad nešto značiti, zar ne, Marko?

Marko – Da, da... Naravno... Zadržite ih...

Natalija (*dirnuto*) – Neverovatno mi znači što imam prijatelje poput vas... Znam koliko vam znači hiljadu evra, pogotovo sada. Marko nema posao. Da odem u banku i zatražim taj iznos, nisam sigurna da bi mi ga dali. A toliko novca zarađuju špekulišući na naš račun... A vi... usred decembra ne možete sebi da priuštite ni grejanje... Osim kad imate goste. Zapravo, sad je već malo vruće, zar ne? Ne bih htela da vam zbog mene eksplodira račun za gas...

Marko – **Idem malo da smanjim...**

Marko ponovo nestane na nekoliko sekundi.

Natalija – Kako ću ja ovo da kažem deci...

Kristina – Zasad spavaju, zar ne?

Natalija – Ali kad-tad će se probuditi...

Kristina – Slušaj, možda ne bi trebalo da ti ovo kažem, ali jednostavno ne mogu da verujem da je mrtav. Ne večeras...

Natalija – Zašto baš ne večeras?

Kristina – Ne znam, to je... kao ono što si malopre rekla za svog oca. Umro je baš na dan kad ti se rodio sin. Namerno, da ti zagorča život.

Natalija – Misliš da je Petar baš večeras odlučio da strada u avionskoj nesreći samo da nam upropasti veče?

Marko se vrati.

Kristina (*radije menjajući temu*) – Možda da opet uključimo televizor, da dobijemo potvrdu... Sad bi trebalo da budu rezultati lota... Hoću da kažem, odmah posle su vesti...

Natalijin telefon zazvoni baš kad Kristina krene prema televizoru. Natalija se ukoči, okleva, pa se ipak javi.

Natalija – Da...? Da, ja sam... (*Kristini i Marku*) Oni su! Krizni tim... Da...? Slušam...

Njih dvoje izgledaju krajnje nelagodno.

Natalija – Ali rekli ste nam da... Dobro... U redu... Hvala...

Prekine poziv.

Natalija – Uočili su pet preživelih koji se drže za ostatke aviona... Možda i šestog...

Marko – Dopunski broj.

Natalija – Pokušavaju da ih izvuku helikopterom, ali nad Jadranom besni jaka bura... Još ne znaju ko su.

Kristina – Javiće ti čim završe izvlačenje... Hoću da kažem, spasavanje!

Natalija – Ne, imate pravo... Kao lutrija. Ovo čekanje je pakao. Kao da sam odigrala loto pa čekam da vidim jesam li izvukla pravi broj...

Kristina – Da... I ja sam se to pitala kad sam se udala za Marka... Hoću da kažem... Koliko je uopšte bilo ljudi u tom avionu?

Natalija – Ne znam... Bio je mali avion... Podgorica–Beograd...

Marko – Recimo stotinak. Ako ih je pet preživelo... To je šansa jedan prema dvadeset. Ipak su ti izgledi bolji nego na lotu...

Natalija – Nikad nisam imala sreće u igrama na sreću...

Kristina – Znaš šta kažu: sto odsto dobitnika okušalo je sreću...

Natalija – O, Bože... Sreća da ste vi ovde, inače...

Kristina – Hoćeš malo da legneš u našoj sobi?

Natalija – A ako opet nazovu...?

Marko – To može da traje satima... Po ovakvoj oluji... Spasavanje na moru je veoma zahtevno. Još nisu ni sigurni da li mogu da ih izvuku žive. U vodi od dva-tri stepena, možeš da zamisliš...

Natalija – Ionako neću moći da zaspim.

Kristina – Mogu da ti dam tabletu za spavanje, ako hoćeš.

Natalija – Mislim da jedna neće biti dovoljna. U stanju u kojem sam...

Kristina – Možeš da uzmeš dve ili tri. Veoma su blage...

Natalija – Jako ste dragi, ali neću još i da vam zauzmem spavaću sobu...

Kristina – Ni mi verovatno nećemo moći da spavamo, tako da...

Natalija – Hvala... Iskreno, nisam mislila da će vas sve ovo potresti gotovo koliko i mene... (*pogleda mobilni*) Kvragu, uključila sam govornu poštu. Refleks... Da vidim da li su mi ostavili poruku...

Odmakne se malo i proveri poruke.

Marko (*Kristini*) – Nikad je se nećemo rešiti...

Natalija – Ne, još ništa...

Kristina – Pa dobro... zvali su pre samo pet minuta...

Marko – A iskreno... šansa je jedan prema dvadeset... Možda bi ipak trebalo da se pripremiš na najgore, znaš?

Natalija – Ali malopre si mi govorio da...

Kristina – Ne bismo hteli da ti dajemo lažnu nadu... Zar ne, Marko?

Marko – Mora se priznati da ovo više ne miriše na dobro...

Kristina – Ono što Marko želi da kaže, na svoj način, jeste da ćeš, ako je Petar stvarno mrtav, to ionako dovoljno brzo saznati... Ne, stvarno bi bilo bolje da odeš da legneš. Hoćeš da ti pozovem taksi?

Natalija – Došla sam autom. Terencem.

Kristina – Ah, da, istina...

Natalija – A nisam sigurna ni da mogu da vozim.

Marko i Kristina razmene očajan pogled.

Natalija – Ali u pravu si, otići ću malo da legnem u sobu. Neću zaspati, ali... Mislim da moram malo da budem sama...

Marko – Da, i mi... Hoću da kažem, da, naravno, potpuno razumemo. Zar ne, Kristina?

Natalija – Idem...

Kristina – Da...

Natalija izade, dok je Marko i Kristina ispraćaju zabrinutim pogledima. Čim nestane, više ne mogu da kriju oduševljenje.

Marko – U jebote! Šezdeset miliona!

Natalija se vrati. Marko i Kristina se ukoče.

Natalija – Zaboravila sam mobilni...

Natalija ponovo izade.

Kristina – Dok ne vidim dobitni listić, neću moći da poverujem. Daj da vidim...

Marko – Idem po njega... (*krene*) Dodavola, u spavaćoj je sobi... Ako imamo sreće, zaspae pa će nas malo ostaviti na miru. Sad nije trenutak da je budimo... A da dotad popijemo njenu bocu Veuve Clicquot? Da proslavimo...

Kristina – U spavaćoj sobi? Nisam ništa videla... Valjda nisi izgubio listić? Zamisli da je pao s noćnog ormarića na pod... i završio u usisavaču. Juče sam promenila kesu, a jutros ispraznila smeće.

Marko – Pokušaću da otvorim bocu tako da čep ne pukne preglasno... da je ne probudimo.

Kristina – Na sigurnom...? Gde?

Marko – U mom koferu. Na vrhu ormara... U unutrašnjem džepu... Nisam se ni setio da ga izvadim kad smo se vratili iz Mladenovca. Potpuno sam zaboravio da sam uopšte uplatio loto, možeš misliti...

Kristina – Misliš u svom Vuittonovom koferu?

Marko – Da, tom... Mom koferu. Nemoj mi reći da si i njega usisavala... (*primeti Kristininu nelagodu*) Šta?

Kristina – Petar nije imao kofer za put u Podgoricu... Pa me Natalija pitala da li mogu da mu pozajmim jedan...

Marku iz ruke izleti čep šampanjca i glasno pukne.

Marko – Pozajmila si mu moj kofer? Pustila si ga da uđe u taj raspad od low-cost aviona sa mojim Vuittonovim koferom?

Kristina – Dobro, podsećam te da je taj Vuittonov kofer bio lažnjak... Kupili smo ga na pijaci u Splitu prošlog leta, kad smo se vraćali sa Korčule.

Marko – A unutra naš ček od šezdeset miliona evra! Za taj novac mogli bismo da kupimo firmu koja proizvodi prave...

Natalija se vrati.

Natalija – Čula sam kao neku eksploziju... Probudila me... (*primeti njihova lica*) Kako izgledate... Imate vesti, zar ne? Loše su, pa ne želite da mi ih kažete?

Marko – Može se tako reći...

Natalija – O, Bože!

Kristina – Ne, zapravo... nije reč o Petru...

Marko – Malo ipak jest...

Kristina – Marko nije znao da sam Petru pozajmila njegov kofer... Pa ga je, naravno, šokiralo... Emocionalno, mislim. Zamisli najboljeg prijatelja kako se usred Jadrana drži za tvoj kofer... A morski psi kruže oko njega...

Natalija – Ima morskih pasa u Jadranu?

Kristina – Ne znam, valjda ima...

Natalija – O, Bože, istina, kofer... Već vam dugujemo hiljadu evra koje još dugo nećemo moći da vam vratimo, a sad više nikad nećete videti ni Vuittonov kofer. Sreća da je bio lažan...

Kristina – Još ima nade, zar ne? (*pogleda Marka*) Hoću da kažem, da pronađu Petra... zajedno sa koferom.

Marko – Misliš...?

Kristina – Kofer pluta mnogo bolje od leša! Seti se snimaka posle avionskih nesreća. Šta uvek pluta na površini? Koferi!

Marko – Ako nisu preteški, da...

Kristina (*Nataliji*) – Da li je Petrov kofer bio baš pun?

Njih dvoje malo živnu.

Natalija – Proveo je samo jednu noć u hotelu u Podgorici, pa nije nosio mnogo stvari... Osim svih prodajnih kataloga, naravno. Papir je užasno težak. Nisam mogla ni da podignem kofer da ga stavim u prtljažnik kad je krenuo. Sreća da ima točkiće. Zapravo te kopije nisu ni tako loše. Imate pravo, zašto bankrotirati zbog originala... Ali zašto vas uopšte zanima šta je bilo u koferu?

Kristina – Pa... ako pluta, možda je Petar mogao da se uhvati za njega. Kao za bovu...

Natalija – E, onda baš i ne... Mogao se jednako tako uhvatiti za nakovanj. A ionako prtljag ide u teretni prostor, zar ne? Potone zajedno sa olupinom...

Marko uputi Kristini ubilački pogled.

Kristina – Ponekad, kad pronadu olupinu, izvuku je na površinu. Da nadu crne kutije, utvrde uzrok nesreće i izvuku kofere – mislim tela – kako bi porodice mogle da prođu kroz proces žalovanja...

Marko – Misliš...?

Kristina – Naravno! Ne znam zašto, ali i dalje se nadam. Zar ne, Natalija?

Natalija – Da, ovaj...

Kristina – Petak je 13., zar ne?

Natalija – Nikad nisam razumela da li petak 13. donosi sreću ili nesreću...

Kristina – Eto vidiš... Malo jedno, malo drugo!

Marko (Nataliji) – Ali stvarno si sto posto sigurna da je otišao sa njim?

Natalija – Sa Adriatic Discount Airwaysom? Nažalost, da... Ja sam mu čak kupila kartu preko interneta...

Marko (histerično) – Sa mojim koferom, jebote! Sa mojim jebenim koferom!

Natalija se malo zbuni. Kristina gestom moli Marka da se smiri.

Natalija – Dobro, mislim da ću vas stvarno ostaviti... Otići ću da prespavam kod mame. Barem ću biti uz decu kad se probude. A ako bude vesti, dobrih ili loših, javiću vam. Obećavam.

Marko – Šezdeset miliona... Šezdeset miliona, jebote! Recite mi da je ovo noćna mora...

Kristina (Nataliji) – Da, možda je tako najbolje...

Natalija – Dobro, pustiću vas da spavate...

Marko – Misliš da ćemo sad moći da spavamo?

Natalija – Pozvaću vas sutra ujutro... Ionako ćete sve saznati dovoljno brzo... I ja isto. U pravu si, Kristina. Ovo može da traje satima. Kad stignem kod mame, uzeću tabletu za spavanje...

Marko – Ne! Mi hoćemo da znamo! Odmah! Zar ne, Kristina? Ne možemo ovako da čekamo kao idioti...

Natalija – Stvarno me dirnulo... koliko te ovo potreslo. Znam da ti je Petar prijatelj... ali nisam mislila da će te njegov nestanak ovako pogoditi.

Marko – Opet ću upaliti televizor...

Spiker (*glas van scene*) – Dobitna kombinacija glasi...

Marko – Dobro, shvatili smo...

Natalija (*zabrinuto, Kristini*) – Možda bi i njemu trebalo da daš nešto za smirenje, ne?

Marko prebaci na drugi kanal.

Spiker (*glas van scene*) – Sada je potvrđeno: posle pada aviona kompanije Adriatic Discount Airways u more nema preživelih. Nekoliko osoba na improvizovanom splavu, za koje se isprva mislilo da su preživeli, zapravo su bili migranti bez dokumenata koji su pokušavali da pređu Jadran prema Italiji. Naravno, odmah su ukrcani u čarter koji će ih vratiti u zemlju polaska. Igrom slučaja, čarter iste kompanije. Poželimo im bar prijatan let... A sada, bez prelaza, još uvek ne znamo ko je osvojio veliki džekpot od...

Marko, potpuno slomljen, ugasi televizor.

Marko – U jebote... Nema preživelih...

Natalijin mobilni zazvoni. Uzme ga i pogleda broj pozivaoca.

Natalija – Ako je mama, ne javljam se...

Marko – Moj Vuittonov kofer...

Natalija – On je...

Kristina – Ko on?

Natalija – Petar... Na ekranu je njegov broj...

Kristina – Ne...

Marko (*iznenađeno*) – Na kojoj je mreži?

Kristina – Hajde, javi se!

Natalija, bleđa kao krpa, prihvati poziv.

Natalija – Da...

Marko i Kristina napeto prate svaku njenu reč.

Natalija – Petar? Odakle me zoveš? Jedva te čujem... Kao da zoveš iz jako, jako velike daljine...

Marko – Nije ni čudo... Rekli su da nema preživelih...

Natalija – Čuješ li ti mene...? Petar...? Halo...? Halo...? (*okrene se prema njima dramatično*) Prekinulo se...

Mrtva tišina.

Kristina – Jesi stvarno sigurna da je bio on?

Natalija – Ne znam... Veza je bila užasna...

Marko – Ma nemoj...

Natalija – U svakom slučaju, poziv je došao s njegovog mobilnog. Bio je pravi broj...

Marko – Pravi broj...

Kristina – Možda ga je izbacilo iz aviona... pa je uspeo da se uhvati za nešto...

Marko – Za kofer...

Kristina – I zove te sa ono malo baterije što mu je ostalo.

Natalija – O, Bože... Ali rekli su da nema preživelih... Tek sam počela da se mirim sa tim...

Kristina – Čudo je uvek moguće.

Marko – Čudo... Samo bi još morali da ga lociraju na vreme, pre nego što ga morski psi pojedu...

Natalija – Možete li da zamislite Petra po ovoj oluji, potpuno samog usred Sredozemlja...

Marko – Jadrana...

Kristina – Jadran i nije tako velik...

Natalija – Usred noći, drži se za tvoj kofer, izgubljen u tom okeanu...

Marko – Jadranu, kažem ti!

Natalija – Mogao je da otpluta... Kako će ga ikad pronaći?

Marko – Kao da traže kofer u plastu sijena...

Natalija – Pokušaću ponovo da ga pozovem... Čak i ako mu je baterija pri kraju, možda stigne da opiše gde se nalazi. To bi im olakšalo potragu...

Kristina – Doduše, ako je stvarno izgubljen nasred Tihog okeana...

Marko – Jadrana, jebote!

Natalija bira broj i uznemireno čeka.

Natalija – Zvoni... O, Bože, uključila se govorna pošta. Kao da slušam glas iz groba... Halo, Petar? Ako čuješ ovu poruku, želim da znaš koliko te volim. I deca te vole. Molim te, Petar, izdrži. Zbog mene. Zbog dece. I zbog sebe, naravno. Samo dok te spasioci ne lociraju. Ljubim te puno, ljubavi...

Marko i Kristina pogledaju se, dirnuti.

Natalija – Htela sam da ti priznam još nešto, Petar. Da mi bude lakše na duši. Možda više nikad neću imati priliku. Ili hrabrosti. Jednom sam te prevarila. Samo jednom, kratko. Ali nije ništa značilo, kunem se. I obećavam ti da je dete koje nosim tvoje. Mislim... gotovo sam sigurna. Osećam. Ali uradićemo test ako hoćeš. Da, zaboravila sam da ti kažem. Trudna sam, Petar. Postać ćeš tata! Pa vidiš, moraš da izdržiš!

Natalija prekine poziv, potresena. Njih dvoje razmene zgrožen pogled.

Kristina – Ako ga ovo ne natera da izdrži...

Neprijatna tišina.

Marko – Telefon...

Kristina – Ne čujem ništa.

Marko – Ne, mislim na Petrov mobilni. Preko njega mogu da ga lociraju! Moramo odmah da javimo spasiocima. Možda još postoji šansa da pronađemo kofer... Hoću da kažem, Petra. Koji je njihov broj?

Natalija (*pružajući mu mobilni*) – Evo, broj je sačuvan ovde.

Marko ponovo pozove poslednji broj.

Marko – Kvragu, nemam signala. Pokušaću na balkonu...

Marko izađe.

Natalija – Ne znam da li je trebalo baš sada to da mu kažem.

Kristina – Misliš...?

Natalija – Bilo je pre otprilike tri meseca. Sa mojim zubarom. U ordinaciji. Ne znam šta me spopalo. Možda je delovala anestezija...

Kristina – Pa reci mu to... Da te je gad drogirao i iskoristio...

Natalija – Bila je samo lokalna anestezija, znaš... Za mali karijes. A što se ostalog tiče, mogu ti reći da sam itekako sve osećala... Više nego sa Petrom, u svakom slučaju... A ti, nikad nisi prevarila Marka?

Kristina – Nikad otkad smo u braku...

Natalija – Ali u braku ste tek šest meseci. Posle petnaest godina zajedničkog života...

Kristina – Da, pa... nisam.

Marko se vrati i tako Kristinu spasi nastavka razgovora.

Marko – Dobro je, odmah će preduzeti sve što treba. I pozvaće nas čim saznaju nešto novo.

Kristina – To sam već videla u kriminalističkim serijama. Mobilni se vrlo lako locira. I obično jako brzo. Dobro, ovaj je negde usred Sredozemlja, ali ipak...

Marko – Jadrana.

Natalija – O, Bože. Ne znam hoće li mi srce izdržati sve ovo... (*mobilni zazvoni*)
Već?

Kristina – Vidiš...

Marko – Hajde, javi se!

Natalija – Halo? Ne, mama, još nisam dobila potvrdu da je mrtav, žao mi je... Ne, nemam novu adresu tetke Ane. Zar ne misliš da je malo rano da brineš o čituljama? Dobro, moram da prekinem, ne smem da držim liniju zauzetom. Čekam poziv... Da... Za cveće? Slušaj, radi šta hoćeš, baš me briga, dobro! (*besno prekine*) Život stvarno nije pravedan. Zašto moja majka nije bila u tom avionu? (*telefon ponovo zazvoni; javi se van sebe*) Hoćeš li nas više ostaviti na miru! Ah, izvinite, mislila sam da je moja majka... Da, naravno, slušam... Ne, uveravam vas, nije šala... Moj muž je stvarno trebalo da bude u tom avionu i... Dobro, hvala... Pozvaćete me ako bude novosti?

Prekine poziv, zbunjena.

Natalija – Oni su... Uspeli su da lociraju Petrov mobilni...

Kristina – I?

Natalija – Signal je došao sa železničke stanice u Podgorici...

Ovaj put zazvoni fiksni telefon. Kristina se mehanički javi.

Kristina – Halo? (*slomljeno pruži slušalicu Nataliji*) On je...

Natalija uzme slušalicu.

Natalija – Petar? Pa gde si? Svi te traže usred Sredozemlja! Ne, nije moguće! (*ostalima*) Propustio je avion! U vozu je Podgorica–Beograd!

Marko – Bog postoji...

Natalija – Ali ti ništa ne znaš? (*ostalima*) Ništa ne zna... Avion Adriatic Discount Airwaysa kojim je trebalo da letiš srušio se u Jadran... Nema preživelih... Hvala Bogu, to je čudo! (*ostalima*) Dva sata je bio zaključan u toaletu na podgoričkom aerodromu. Nije mogao da otvori vrata... Naravno, taj terminal i nije baš biznis klasa... Dobro... Pozovi me čim stigneš na Prokop, može? Ljubim te, ljubavi... (*krene da spusti slušalicu pa zastane*) Ovaj... Petar? Jesi dobio moju poruku? Ne, ne, ništa važno. Slobodno je izbriši, stvarno... Sad kad znam da nisi mrtav...

Natalija spusti slušalicu.

Natalija (*ozarena*) – E, sad stvarno možemo da otvorimo Veuve Clicquot!

Marku i Kristini je neprijatno jer su bocu već otvorili bez nje. Ali istovremeno su presrećni.

Kristina – Pa to je divno! Zar ne, Marko?

Marko – Tebi se muž vratio, a mi...

Kristina – Prijatelja!

Marko – Kad stiže na Prokop?

Natalija – Za otprilike sat vremena... Ovoj noćnoj mori je konačno kraj... Hvala vam. Bez vas ne znam da li bih izdržala... Šampanjac ćemo drugi put. Otići ću da ga sačekam na Prokopu, a onda pravo kući... Posle svega ovoga, razumete da imamo o čemu da razgovaramo...

Kristina – Da... Pogotovo ako ipak poslušaj tvoju poruku...

Marko – Nema šanse! Proslavićemo svi zajedno. Zar ne, Kristina?

Natalija – Ipak je on jedini koji se izvukao... Ne znam da li... Mislim na sve druge porodice koje nisu imale moju sreću...

Marko – Život je lutrija! Samo treba izvući pravi broj! Žao mi je zbog drugih, ali šta im ja mogu. The show must go on! A iskreno... Ovako uznemirena nikad nećeš parkirati onaj terenac kod Prokopa u petak uveče. Pozvaću ga i reći mu da uzme taksi čim stigne i dođe pravo ovamo. Sa koferom...

Natalija – Taksi...? Nisam sigurna da to trenutno možemo sebi da priuštimo...

Marko – Ali mi možemo! Zar ne, Kristina?

Kristina – I mi imamo dobru vest za vas... Sad konačno možemo da vam je kažemo... Hajde, Marko...

Baš kad Marko krene da govori, zazvoni fiksni telefon. Kristina se javi.

Kristina – Da... Ah, Petar... Upravo smo hteli da te pozovemo da... (*osmeh joj se ukoči*) Dobro, daću ti je... (*Nataliji*) Petar je. Čuo je tvoju poruku...

Natalija, skamenjena, uzme bežičnu slušalicu i polako krene prema balkonu.

Natalija – Slušaj, Petar, sve ću ti objasniti, dobro? I nemoj to tako da shvataš! Posle svega što nam se upravo dogodilo, valjda vidiš da postoje i gore stvari, zar ne? Podsećam te da si bio na korak od smrti! Važno je da smo oboje živi! Ti si preživeo, Petar!

Izađe na balkon da završi razgovor.

Marko – U jebote... Još nam je samo ovo trebalo...

Kristina – Sad ga stvarno neće biti lako nagovoriti da dođe ovamo i sa nama otvori šampanjac...

Marko – Zamisli da, kad sazna da ga je žena prevarila, odluči da skoči u Savu čim stigne u Beograd. Sa mojim koferom...

Natalija se vrati, potpuno slomljena.

Kristina – I...?

Natalija – Ne želi da se vrati kući da spava... Govori o razvodu...

Marko – Neka onda zasad spava ovde! Zar ne, Kristina? Kofer mu je ionako već spakiran...

Natalija – Ah, kofer... Upravo to. Dobro, nije najvažnije...

Njih dvoje se zaprepaste.

Marko – Šta?

Natalija – Pa... Petar je propustio avion, ali kofer je već bio predat... Nažalost, na njega možete da zaboravite. Ostao je u prtljažnom prostoru aviona...

Marko – Kakav idiot! (*Kristini*) Reci mi da ovo nije istina!

Natalija – Sreća u nesreći što kofer ipak nije bio pravi Vuitton... Znaš da falsifikati zapravo nisu baš legalni. Gledala sam prilog o tome na televiziji... Petar je mogao da ima problema na carini...

Kristina – Na putu za Podgoricu?

Natalija – Kad ideš preko Rima...

Marko – Ako odmah ne ode, ubiću je...

Nataliju malo iznenadi Markova reakcija.

Natalija – Ne brini, kupiću vam pravi, kao što sam obećala... Toliko vam barem dugujem...

Marko – Naravno! S onih hiljadu evra koje nam već duguješ...

Natalija – Dobro, ovaj put stvarno idem. Zar ne, Kristina? Za jedan dan smo svi imali i previše uzbuđenja...

Kristina oprezno gura Nataliju prema vratima, da je skloni od Markovog besa.

Kristina – Hajde, ne brini, sve će se srediti... Nazovi me sutra, dobro?

Natalija – Dobro, javiću ti...

Natalija krene da izađe, ali se još jednom okrene.

Natalija – Usput, koja je to bila dobra vest koju ste hteli da nam kažete...?

Kristina je konačno izgura van.

Kristina – Pozvaću te sutra...

Natalija ode. Marko i Kristina ostanu sami i sruše se na kauč. Teška tišina.

Marko – Šezdeset miliona evra...

Kristina mu se nežno približi.

Kristina – Hajde, nije tako strašno... Najvažnije je da smo živi, zar ne? I da smo zajedno...

Marko se malo opusti.

Marko – U pravu si...

Kristina – A šta bismo uopšte radili sa šezdeset miliona?

Marko – Baš se pitam...

Kristina – Ko zna da li bi naš brak uopšte preživeo takvu oluju...

Marko – Da ne govorimo o prijateljima... Vidi, zamalo smo se posvađali sa Petrom i Natalijom...

Tišina.

Marko – Stvarno misliš da bismo se razveli da smo dobili šezdeset miliona na lotu?

Kristina – Takav novac može da ti udari u glavu... Odjednom shvatiš da možeš da ispuniš sve želje koje si dotad potiskivao...

Marko – U pravu si, frustracija je cement braka... Kad pomislim da smo stvarno mogli da postanemo multimilijunaši... Jeza me hvata...

Kristina – Hajde, sad ćemo barem provesti mirno veče. Samo nas dvoje, pred televizorom...

Marko – Znaš šta bi me stvarno opustilo...

Kristina (*puna nade*) – Samo reci... Spremna sam da ispunim sve tvoje želje. Kao naknadu... za izgubljeni lažni Vuittonov kofer.

Marko – Neki dokumentarac o životinjama... O razmnožavanju varana, recimo...

Kristinino oduševljenje malo splasne.

Marko – Znaš da su varani prilično promiskuitetni... Ženka se redom pari sa nekoliko mužjaka, a jaja sadrže genetski materijal svih njenih partnera... Zamisli Natalijino dete. Pola od Petra, pola od njenog zubara...

Kristina (*potišteno*) – Ostalo je još malo stonog vina... Mislim, ono što nam je Natalija ostavila. Hoćeš? Bolje da se opet naviknemo na njega...

Natoči dve čaše dok Marko uključuje televizor.

Spiker (*glas van scene*) – ... Upravo je pronađen let 32B kompanije Adriatic Discount Airways, za koji se verovalo da je pao u Jadran. Pilot je, kako se ispostavilo, samo zaspao za komandama. Umesto da sleti u Beograd, nastavio je let sve do Aljaske, gde je zbog nedostatka goriva bio primoran da sleti na led.

Marko – Smešno, vidiš... Imam osećaj da me se to više uopšte ne tiče.

Zazvoni telefon. Kristina ustane poput zombija i ode da se javi, dok Marko ostane prikovan uz televizor.

Spiker (*glas van scene*) – Evo nekoliko snimaka aviona koje je napravio izviđački avion meksičke vojske...

Kristina – Da...?

Spiker (*glas van scene*) – Još se ništa ne zna o sudbini putnika u trupu aviona, ali na ovim izuzetno jasnim snimcima mogu se razabrati dva pingvina kako se igraju jednim koferom...

Kristina – Ne...!

Kao u transu, Kristina spusti slušalicu i vrati se Marku.

Marko – Ko je bio...?

Kristina – Natalijin ginekolog... Zapravo moj... Imamo istoga...

Marko – I...?

Kristina – Zamenio je naše nalaze... Nije ona trudna. Ja sam!

Marko (*potpuno izgubljen*) – Imate li i istog zubara?

Kristina (*ushićeno*) – Trudna sam sa tobom! Dobićemo dete, Marko!

Marko (*ne baš oduševljeno*) – Ali... Mislio sam da ne možemo da imamo decu... Tvoj ginekolog je rekao da, s obzirom na izgled mojih spermatozoida, imamo šansu jedan prema milion!

Kristina – Petak je 13.!

Mrak.

Kraj

O autoru

Jean-Pierre Martinez rođen je 1955. godine u Auvers-sur-Oiseu (*Francuska*). Karijeru je započeo kao bubnjar u nekoliko rok grupa, a zatim je radio kao semiolog u oblasti oglašavanja. Nakon toga počeo je da piše scenarije za televiziju, pre nego što se posvetio pozorištu i pisanju drama. Napisao je gotovo stotinu televizijskih scenarija i isto toliko pozorišnih dela, od kojih su neka već postala klasici (*Petak 13.*, *Strip Poker*). Jedan je od najizvođenijih savremenih dramskih pisaca u Francuskoj i drugim frankofonim zemljama. Njegove drame prevedene su na brojne jezike i izvode se na pozornicama širom sveta.

Amaterske i profesionalne pozorišne grupe koje traže dramske tekstove za izvođenje mogu besplatno preuzeti dela Jean-Pierrea Martineza sa njegovih internet stranica:

<https://jeanpierremartinez.net>

Međutim, prava na izvođenje, koja predstavljaju pravičnu naknadu za autorov rad, zakonska su obaveza. Bez obzira na to da li ste amater ili profesionalac, morate zatražiti odobrenje za izvođenje dela i platiti odgovarajuću autorsku naknadu za produkciju.

Jean-Pierrea Martineza zastupa Francusko društvo autora (*SACD*).

Za kontakt sa Jean-Pierreom Martinezom i podnošenje zahteva za odobrenje za izvođenje jednog od njegovih dela, molimo vas da koristite kontakt obrazac na njegovim internet stranicama:

<https://jeanpierremartinez.net/en/contact-2/>

Ovaj tekst je zaštićen autorskim pravom. Svako neovlašćeno reprodukovanje, prilagođavanje ili korišćenje dela podleže važećim propisima o autorskom pravu.

Avinjon – septembar 2026.

ISBN 978-2-38602-498-6

<https://jeanpierremartinez.net>

Drama dostupna za besplatno preuzimanje